

စိုးစိုးစာပေ

လင်းခင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ပြတိန္ဒိ

နဂုံးသားခုံရုံးမှစီရင်ချက်

ပ န် ၊ ချီ ဝိ န် ၊ ရှင်ပြတိန္ဒိ

နှလုံးသားခုံရုံးမှ စီရင်ချက်

တကယ်ဆိုရင်

မင်းဘက်ကစပြီး ကိုယ့်အနားကို ရောက်ဖို့ မာယာမျိုးစုံနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ ပါ။

ဒါဟာ...

တကယ့် အမှန်တရားပဲ။

ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့သွားအောင် မင်းပြုစားခဲ့တာလေ။

အဲဒီ...

ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ တစ်ခုတည်းနဲ့ နှလုံးသား ခုံရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ကို နာခံဖို့ ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ။

မင်းဆတ်ခ

တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ

ကိုယ့်အာရုံတွေထဲမှာ စူးစူးနင်းနင်း ရောက်ရှိနေခဲ့တာ အချစ်ကြောင့်လား။

ဒါဆို...

အချစ်ကို ကျွန်မ တွေ့ရှိခဲ့ပြီပေါ့။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်မ ဝန်ခံမယ်။

ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့...

အချစ် တစ်ခုတည်းနဲ့ လှပတဲ့ အနာဂတ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့်...

တိကျတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုနဲ့ နှလုံးသား ခုံရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ကို နာခံ
ဖို့ ကျွန်မက အဆင်သင့်ပါပဲ။

မေစစ်မှန်

ကိုယ်ဟာ...

ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုရှိရာ မှန်သမျှ ပြီးပြည့်စုံခွင့်ရတဲ့ လိုတရ
လူသား တစ်ယောက်ပါ။

ကိုယ်တောင့်တလိုက်ရင် ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံး ဖြစ်လာတာချည်း
ပဲ။

အဲဒါကိုပဲ...

ကိုယ်က ဂုဏ်ယူတယ်လေ။

ပြီးတော့...

အဲဒီလို မဖြစ် ဖြစ်လာအောင်လည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားတယ်။

အတ္တကြီးလိုက်တာလို့ပဲ ပြောပြော

ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုတည်းကိုပဲ အဓိက ထားတယ်လေ။

အဲဒီလို

ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ခံစားမှု တစ်ခုတည်းနဲ့ နှလုံးသား ခုံရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ကို နာခံ

အခန်း(၁)

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ အတွက်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်သည် အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကောင်းဆုံး နေ့ရက်ကလေးများ ဖြစ်သည် ဟု မူလတန်းမှစ၍ အထက်တန်းအထိ တက်ခဲ့ဖူးသော သူမ တွေးထင်ခဲ့မိ သမျှတို့သည် ယခုလို ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်ကြီးကို ကြုံတွေ့ရသော အခါ တွင် သူမ ထင်ထားသမျှ အားလုံး တက်တက်စင်အောင် လွဲနေပြီမှန်း သိခဲ့ရ သည်။

အထက်တန်း စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူး လေးခုဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီမို့ သူမ ကိုယ်သူမ ဂုဏ်ယူခဲ့မိ ချိန်တွင်တော့ ကျောင်းခပ်မြန်မြန် ပြန်တက်ချင်သော စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် နေရတော့သည်။

ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှား မိတာက သူမသည် အထက်တန်းကျောင်း တက်ခဲ့ရ စဉ်ကလို အင်အားဖြူ၊ လုံချည်အစိမ်း တွဲဖက် ဝတ်ရမည်ဟူသော ပုံစံနှင့် သွေဖည်စွာ ဝတ်ကောင်း စားလှကလေးများ အရောင် အသွေးစုံစုံ ဝတ်ဆင် ကာ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းသော တက္ကသိုလ် နယ်မြေသို့ ခြေလှမ်းသစ် စတင် ချခွင့် ရတော့မှာမို့လည်း ယခုလို အားလပ်ရက် ရှည်ကြီးနှင့် ရှိနေရခြင်းကို မုန်းတီး နေမိသည်။

"ပျင်းလိုက်တာ"

အားလုံး ကြားအောင်ပင် အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ညည်းတွားလိုက် သော သူမကြောင့် မေမေ့ မျက်ဝန်းအကြည့် စူးစူးလေးက သူမထံသို့

ဆတ်ခနဲ ကျရောက်လာသည်။ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော မေမေက သူမကို အကြံဉာဏ်ကလေး ပေးလာ၏။

"ပျင်းရင် ဇာတ်လမ်းတွဲ ခွေလေး ထိုးကြည့်ပါလား သမီးရဲ့"

ကိုရီးယား အချစ် ဇာတ်လမ်းတွဲများကို ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ ဖြေရမည့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကြည့်ခွင့် မရခဲ့သမျှ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တွင်တော့ စာတန်းထိုး အခွေများ ဝယ်ကာ သူမကြည့်ဖို့ ပေးခဲ့သည်။

အစပိုင်းတော့...

အခွေလေး ထိုင်ကြည့်လိုက်၊ မေမေနဲ့ ဈေးလေး ထွက်ဝယ်လိုက်၊ အပျင်းပြေ ကာရာအိုကေလေး ဆိုလိုက်နှင့် နေ့ရက်တွေ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူမမှာ ဖြေသိမ့်နိုင်ခြင်း နည်းတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်း လာရ၏။ အိမ်နေရင်း စပန့်သား ထီးဂါဝန် ကားကားကြီးကို ဝတ်ကာ ဆိုဖာခုံလေးတွင် လျော့တိလျော့ရဲလေး ထိုင်နေသော သူမ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံသည် သူမ ဘယ်လောက်တောင် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့နေမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမရဲ့ ပုံစံလေးကို ကြည့်ပြီး မေမေက အပျင်းပြေ စေနိုင်မည့် နည်းလမ်းလေးကို လမ်းညွှန် လာ၏။

"မကြည့်ချင်ပါဘူး မေမေရာ၊ ခဏခဏ ကြည့်နေရလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းနေတာပဲ၊ အခုဆို ကြည့်ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး"

သူမ စကားကြောင့် မေမေ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက နုသစ်စွာပင် ပြုံးသွား၏။

"ဒါဆို မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဘယ်ကိုလဲ မေမေ"

"အန်တီစိုးဆိုဆီ စိန်ထည်အသစ်တွေ သွားပြမလို့"

"ဟာ... မလိုက်ချင်ပါဘူး"

သူမရဲ့ ငြင်းပယ်ချက်က ဒီတစ်ခါတော့ အမြန်ဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

မေမေသွားမှာက အလုပ်ကိစ္စကြီးနှင့် သွားမှာ။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ ကြားမှာ အိုက်တင်ကြီး တခွဲသားနှင့် ရှိနေပေးရ မှာလေ။ ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြနေရမည့် အဖြစ် ကို သူမ အမုန်းဆုံးပါပဲ။

ဒါကြောင့်...

နည်းနည်းလေးမှ ဟန်မဆောင်ဘဲ ခေါင်းလေး အဆက်မပြတ် ခါယမ်းပြီး တော့ကို ငြင်းပယ်ပစ် လိုက်သည်။

"မလိုက်ရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး မေစစ်မှန်၊ သမီးက ပျင်းတယ်ဆို လို့ ခေါ်တာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်မှန် မလိုက်ချင်ဘူး"

"အိုကေလေ... ဒါဆိုလည်း မေမေပဲ သွားတော့မယ်"

"ဟုတ်..."

သူမ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြ လိုက်ချိန်တွင်တော့ မေမေက စားပွဲပေါ် တင်ထားသော စလင်းဘတ် လေးကို လက်တွင် ဟန်ပါပါချိတ်ကာ ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်လေးကို တဒေါက်ဒေါက် မြည်အောင် လျှောက်ပြီး တိုက်ကြီး ထဲကနေ ကြော့ကြော့ မော့မော့ကလေး ထွက်သွားတော့၏။

မေမေသွားတော့

ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသော ခေတ်မီ ဧည့်ခန်းကြီး ထဲတွင် ကျန်နေရစ် ခဲ့ရသူက မေစစ်မှန်ရယ် ပါ။

ပျင်းစိတ်နှင့် အရည်ပျော် ကျချင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လျော့ရဲရဲ ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရသည်။

အခွေလည်း မကြည့်ချင်။

သီချင်းလည်း မဆိုချင်။

စာဖတ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးနိုင်ဘဲ ငေါင်တောင်တောင် လေးသာ ထိုင်နေမိ၏။

ထိုစဉ်...

မီးဖိုခန်းလေးထဲမှ အိမ်အကူ ကောင်မလေး ဘုတ်ဘုတ် ထွက်လာပြီး သူမ ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်မည်အပြု သူမ နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိ၏။

"ဘုတ်ဘုတ်"

"ရှင် မမစစ်"

"နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဟို... ဟိုလေ ပန်းပင်တွေ ရေသွားလောင်းမလို့"

"ဘယ်လို"

"အဘထူးက နေမကောင်းဘူးလေ မမစစ်ရဲ့ ဒါကြောင့် အဘထူး ကိုယ်စား ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို ရေသွားလောင်း မလို့"

"အဘထူးက နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်..."

သူမ ပြောစရာ မရှိတော့သလို တွေတွေ ငေးငေးလေး ငြိမ်သက်သွား
ပြန်၏။

"မမစစ်"

"ဟင်..."

"မမစစ် ဘာခိုင်းချင်လို့လဲဟင်"

ဘုတ်ဘုတ်က တရိုတသေကလေး မေး၏။

ဘာခိုင်းမလို့လဲ...

ဟင့်အင်း...

သူမ ဘာမှ မခိုင်းချင်ပါဘူး။

ပျင်းလွန်းလို့သာ မျက်စိထဲ လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ ဘုတ်ဘုတ်ကို ခေါ်မိသွား
တာ။ ဘာခိုင်းစရာမှ မရှိပေ။

"မမစစ်"

"ဟင့်အင်း... ခိုင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ သွား... သွား နင်လုပ်စရာရှိတာပဲ သွား
လုပ်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမစစ်"

ဘုတ်ဘုတ်တစ်ယောက် သူမ အနားကနေ ပြန်လှည့်ထွက်ကာ သွားမည်
အပြု...

"ဘုတ်ဘုတ်... နေဦး"

"ရှင် မမစစ်"

"နင် ပန်းပင် ရေမလောင်းနဲ့တော့"

"ရှင်..."

"ဟုတ်တယ် ငါသွားလောင်းလိုက်မယ်"

"ဟာ... မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဟဲ့၊ ငါ အရမ်းပျင်းလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ ဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာ၊ အခုတော့ အပျင်းလည်းပြေ စိတ်လည်း ကြည်လင်အောင် ပန်းပင်ပဲ ရေလောင်းတော့မယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား မမစစ်ရယ်၊ တော်ကြာ မေမေကြီး သိသွားလို့ မမစစ်ကို ခိုင်းရမလား ဆိုပြီး ဘုတ်ဘုတ်တို့ကို ဆူနေပါဦးမယ်"

"ရပါတယ်ဟာ... ငါ့စိတ်နဲ့ ငါလုပ်တာပဲဟာ၊ နင့်အပြစ် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ သွား... သွား အိမ်ထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာ တွေသာ နင်ဆက်လုပ်တော့၊ ခြံထဲက ပန်းပင်တွေ ငါပဲ ရေသွားလောင်း လိုက်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို

ဆိုဖာ ထိုင်ခုံကြီးပေါ်ကနေ သွက်လက်စွာ သူမ ထရပ်လိုက်ပြီး ဘုတ်ဘုတ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ခြံကြီးထဲသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

"မမစစ်... မမစစ်"

ဘုတ်ဘုတ်ရဲ့ ခေါ်သံက အမောတကော။

သူမ လှည့်မကြည့်မိ။

ပန်းပင် ရေလောင်းရန် ရေလောင်းပိုက် ခွေခွေလေးအား သွားဆွဲမ လိုက်သည်။

"ပြဿနာပဲ ဘုတ်ဘုတ် လုပ်ပါ့မယ်ဆို"

သူမ...

ဘုတ်ဘုတ် အတင်း တောင်းပန်နေသည့် ကြားမှ ပန်းပင်ရေလောင်းဖို့ အတွက်သာ ရေပိုက်လေးကို လိုက်ဖြန့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့...

ပြောမရသည်ကို ရိပ်မိသွားသော ဘုတ်ဘုတ်ကပင် သူမ သဘောဆန္ဒကို အလျှော့ပေးကာ သူမ ရေလောင်းနိုင်ရေး အတွက်သာ ရေပိုက်လေးကို လိုက်ဖြောင့် ပေးနေတော့၏။

"ရပြီ ဘုတ်ဘုတ်... ရေဘား သွားဖွင့်တော့"

သူမ အမိန့်သံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ရေဘားကလေးကို ဘုတ်ဘုတ်က အပြေး သွားဖွင့်သည်။

"ရပြီ ဘုတ်ဘုတ်ရေ... ရေလာပြီ"

ပိုက်ဖြောင့်ရှည်မှ တစ်ဆင့် ရေလိုက်လာပြီမို့ သူမ ပန်းပင်တွေကြား တိုးဝင်ကာ ရေပိုက်လေးနှင့် လိုက်ဖျန်း နေလိုက်သည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသော စိတ်များက စိမ်းစိုလန်းဆန်းစွာ ရောင်စုံ ပန်းပွင့်လေး ပွင့်ဖူးနေသော ပန်းပင် ကလေးများကြောင့် ချက်ချင်းပင် လန်းဆန်း တက်ကြွ သွားရ၏။

ပန်းပင်လေး တစ်ပင်ပြီး တစ်ပင် ပြောင်းကာ ရေလောင်းရင်း ခြံစည်းရိုး စပ်ဆီ တဖြည်းဖြည်း ကပ်သွားမိ၏။

ထိုစဉ်...

ရယ်မောသံတွေ၊ စကား ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသံတွေကြောင့် သူမ မျက်ဝန်း အကြည့်လေးက အသံ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်နေသော နေရာလေး ဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ဟင်...

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက် သွားရသည်။ သူမ

တို့ စပြောင်းလာစဉ် အချိန်ကတည်းက ယခု အချိန်ထိ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ နေထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဒီအတိုင်းကြီး ပစ်ထားသော တိုက်အိုဟောင်းကြီးကို အလုပ်သမား အင်အား များစွာနှင့် ဆေးအသစ်များ ပြန်သုတ် နေကြ၏။ မြက်ပင်ရှည်နှင့် ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းထားသည်မို့လည်း ခြံကြီးတစ်ခုလုံး ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒီတိုက်အိမ်ကြီးကို ဟိုးအရင် ကတည်းကလည်း သူမ သတိထားပြီး မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် လှမ်းလှမ်း ကြည့်တတ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲက ရာသီဥတု ဒဏ်ကြောင့် ဆေးရောင်များ ပြယ်လွင့်ကာ တိုက်အိုဟောင်းကြီးပုံစံ ဖြစ်နေသော ထိုတိုက်ကြီးကို နှမြောတသ စိတ်များနှင့် သူမသာ အိမ်ရှင်တွေကို သိလျှင် ပြင်ဆင်ဖို့ အကြံဉာဏ် ပေးချင်သည့် အတွေးများ ရှိနေခဲ့ရ၏။

ဥပမာ ထိုတိုက်ကြီးအား ယခုလို ပစ်ထားမည့် အစား အနည်းငယ် ပြင်ဆင် မွမ်းမံကာ ကိုယ် မနေသည့်တိုင်အောင် အိမ်အငှား တစ်ဦးဦးကို ထားသင့်သည်ဟု သူမ ထင်သည်။ မေမေ့ကို အမြဲလိုလို ပြောပြတိုင်း သူမနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ သူ့ဟာသူ ဘယ်လို ထားထားပေါ့ ဆိုသည့် စကားကြောင့် အာရုံထဲကနေ ထုတ်ထုတ် ပစ်လိုက်ရ၏။

သို့သော်...

သူမနှင့် ပတ်သက် သက်ဆိုင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ အစောင့် လူတစ်ယောက်ပင် မထားဘဲ ဒီအတိုင်းကြီးသာ ပစ်ပယ်ထားသော ထိုတိုက်ကြီးကို မဆိုင်သလိုပင် နေရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ကသိကအောက်လေး တစ်ခုတော့ ရှိနေရမြဲ ပင်တည်း။

ယခုတော့...

သူမ မြင်တွေ့ချင်သော မြင်ကွင်း၊ ဖြစ်စေချင် နေသော ဆန္ဒလေးတစ်ခု ပြ

ည့်မြောက်စွာပင် ထိုတိုက်ကြီးထဲမှ သစ်ပင် ချုံနွယ်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားကာ သုတ်ဆေးများ အသစ်တဖန် ပြန်လည်၍ပင် သုတ်နေ ကြ ပေပြီ။

မေစစ်မှန်၏ မျက်နှာလေးတွင် ကြည်နူးရိပ်လေးများ ဖြာနေရသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ ကြာကြာ မကြည်နူးနိုင်ပါ။ ကြာကြာ မပြုံးရွှင် နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ဖက် ခြံကျယ်ကြီးဆီမှ

ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းနေသော သူမထံ အလုပ်သမား အချို့ထံမှ မ ထိတရီ စနောက်သံတွေ လက်ခေါက်မှုတ် ခေါ်သံများ ထွက်လာချိန်တွင် တော့ လှပ ချောမွတ်နေသော သူမ မျက်နှာထားလေးက ထင်မထား လောက်အောင်ပင် တင်းမာ သူန်မှုန် သွားရတော့သည်။

မိန်းမလေးလှလှ မြင်ပါလျှင် မျက်စိကျတတ်သော ယောက်ျားတို့၏ သဘောသဘာဝကို နားလည် နိုင်သော်လည်း ယခုလောက်ထ တစ်ဖက်သား စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ ဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေတာကိုတော့ သူမ သိပ်မုန်းသည်။

ထို့ကြောင့်...

စောစောက စိတ်တင်တစား တစ်ဖက် ခြံကြီးကို သွားကြည့်မိသော စူးစမ်း လို စိတ်ကို နောင်တလေး ရကာ သူမ အလုပ်လေး ဆက်လုပ် နေမိ တော့၏။

"အဲဒါ ဘာလုပ် နေကြတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်းကွာ၊ အာရုံတွေ မစားစမ်းနဲ့၊ အပ်ရမဲ့ရက်က နီးနေပြီကွ၊ အလုပ်ကို စိတ်ပါပါ လုပ်စမ်းပါ"

အမိန့်ဩဇာ ဆန်သလိုလို၊ သတိပေး စကားပြောသံလိုလို ပေါ်ထွက်လာ သော အသံ တစ်ခုကြောင့် သူမဘက်က စစ်ကူ ရပြီဆိုသော အသိကလေးနဲ့

င့် ထိုအသံရှင်ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက် မိသည်။

မြတ်စွာဘုရား...

သူမ စိတ်ထဲကနေ တုန်လှုပ်စွာပင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထူကဲသော မျက်ခုံး နှစ်ခုအောက်က စူးရှ လက်ဖြာလျက် ရှိသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ အကြည့် အောက်တွင် သူမရဲ့ မျက်နက်ဝန်း အကြည့် လေးတွေက သေမိန့် ကျသွားရ၏။

စိတ်ပျံ့လွင့် လှုပ်ရှားခြင်း အလျှင်းမရှိ၊ တိကျသော နှုတ်ခမ်း စိုရဲရဲတွင် အပြုံးအရယ် မရှိ ပကတိ တည်ငြိမ် အေးစက်နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ နူးညံ့ချောမွေ့သော မျက်နှာတစ်ခု ရှေ့တွင် အေးဆေး တည်ငြိမ် နေသော သူမ နှလုံးသား ရေပြင်ကလေး လှိုင်းဂယက်များ တဖွေးဖွေး သီးထ သွားရသည်။

သူမ...

ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာ သတိ မထားမိပါ။

စကားလေး ဆုံးသွားတာနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးဆီ ချာခနဲနေအောင် လှည့် ထွက်သွားသော ယောက်ျား ပီသစွာ တောင့်တင်း ခိုင်မာသော ကိုယ်နေဟန် မတ်မတ်နှင့် ထိုလူ့ဆီသို့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့်လေးများ မျောပါသွားရ ချေတော့သည်။

အခန်း(၂)

"သွားစမ်း... သွားစမ်း၊ ကျွန်မ အာရုံတွေထဲက ရှင် ထွက်သွားစမ်း၊ ဘာ မဟုတ်တဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့်လေး တစ်ခုနဲ့ ရှင် ကျွန်မ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး သွားအောင် မဖြားယောင်းစမ်းနဲ့၊ ကျွန်မ အလွယ်တကူ မကြွေတတ်ဘူးရှင်"

အိပ်ရာလေး ထက်တွင် လဲလျောင်းရင်း မျက်နှာဝန်း တစ်စုံကို တင်းတင်းစေ့ ပိတ်ကာ အာရုံထဲ စွဲထင် ငြိတွယ် ပါလာသော သူ့ရုပ်သွင် ချောချောကို ဒေါသတကြီး သူမ နှုတ်ကနေ ရေရွတ်ကာ ပျောက်ကွယ် သွား အောင် ကြိုးစားမိသည်။ တိတ်တဆိတ် ကျရှုံးသွားမှုကို အားတင်း ကာ ကွယ် ပစ်လိုက်မိ၏။

သို့သော်...

သူမရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုက အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပါ။

တထိတ်ထိတ် အခုန်မြန်နေသော ရင်ခုန်သံ နှင့်အတူ သူ့ရုပ်သွင်လေးက သူမရဲ့ အာရုံထဲတွင် အနှေးပြကွက် တစ်ခုလိုပင် စွဲထင်လျက် ရှိနေသည်။ ညိုစိမ့်စိမ့် အသားအရေ၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း၊ တောင့်တင်းကာ ယောက်ျား ပီသသော ကိုယ်နေဟန် တို့ကြောင့် သာမန်ထက် ထူးခြားကာ ထင်းထင်းလေး ဖြစ်နေသော ထိုယောက်ျား၏ ဆွဲဆောင်မှု အားသည် ထင် မထား လောက်အောင်ပင် ပြင်းထန် လွန်းပါသည်။

တိုရှင်းရှင်း ဆံပင် နက်ထူထူနှင့် မျက်ခုံးထူထူ တန်းတန်း၊ မျက်ဝန်းညို စူးတောက်တောက်နှင့် နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်း နီထွေးထွေးများကို ပိုင်ဆိုင်

ထားသော သူ့ရဲ့ ချောမောမှုသည် မိန်းမ တစ်ယောက် ပစ်ကျ လောက် အောင်ပင် အသွေးက ပြည့်မီ နေခဲ့သည်။

သို့သော်...

အရောင် ပြယ်လွင့်ချင် နေပြီဖြစ်သော ဂျင်းဘောင်းဘီ ပြာဖျော့ဖျော့ ဆေး စက်များ စွန်းထင် နေသော အရောင်ကျားကျား ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် အရောင် မွဲမွဲ ဦးထုပ် မီးခိုးရောင် တို့ကြောင့် သူ၏ ချောမွေ့မှုနှင့် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိ စွာ သူ ပိုင်ဆိုင်ထားသော ဘဝ အစိတ်အပိုင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ မ ကောင်း လောက်အောင်ပင် ရှိနေခဲ့တော့၏။

သူမရဲ့ မသိစိတ်မှာ ဘယ်လိုပဲ သူမ နှောင်တွယ်နေနေ အသိစိတ်မှာတော့ သူရရှိ ပိုင်ဆိုင် ထားသော ဘဝပေး အခြေအနေကြီးကိုမူ သူမ လက်မခံနိုင် လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

နေစမ်းပါဦး...

မေစစ်မှန် ဆိုတဲ့ သူမ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

တစ်ဖက်ရဲ့ အခြေအနေက သူမ ရှိနေသည် ဆိုတာကိုပင် အသိအမှတ် ပြု ခြင်း ရှိ မရှိဆိုတာ မသိဘဲ သူမဘက်က လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းတွေ ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်နေတာ ယုံတောင် မယုံနိုင် စရာ။

သူမကို နောက်နေကြသော သူ့အလုပ်သမားများကို ဟန့်တားကာ နောက် တစ်ကြိမ် စောင်းငဲ့ ကြည့်ဖို့ပင် ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည့် ခိုင်မာ ပြတ်သားသော ဆက်ဆံမှုသည် သူမ အခုလို စိတ်ကူးယဉ်စရာ မလို လောက်အောင်ပင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဒါကို...

တစ်ဖက်သတ် ရူးသွပ်နေသော သူမ အမှားကြီး မှားနေခဲ့ ချေပြီတည်း။

ပိုပြီး မှားယွင်းနေတာက

သူမရဲ့ စိတ်တွေပါပဲ။

ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်ရပ်ပြီး တစ်ဖက် ခြံကြီးထဲတွင် ဆေးသုတ်နေမည့် ညှို့မျက်ဝန်း တစ်စုံ ပိုင်ရှင်၏ မျက်နှာကို ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် မြင်တွေ့ ချင် နေသည့် သူမ၏ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေသည့် မသိစိတ် တစ်ခုရဲ့ ညှို့ငင် မှုတွေပဲ ဖြစ်သည်။

မှင်တက်စွာ...

သူ့ရဲ့ နောက်ကျောကို ငေးမော ကြည့်နေမိရင်းမှ သူ့အရိပ်လေး ကွယ်ပျောက်သွားတယ် ဆိုလျှင်ပဲ ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းနေသော သူမရဲ့ စိတ်အာရုံဟာ ချက်ချင်း ရပ်နားလိုက်ချင် စိတ်တွေကို ဖန်တီး သွားခဲ့ သည်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အင်အား မရှိတော့သလို တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော ရင်ထဲက နင့်သီးသော ခံစားမှုသည် စောစောက ပျင်းရိငြီးငွေ့ နေသော စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်ကာ လန်းဆန်း တက်ကြွသွားပါသည် ဆိုသော သူမ စိတ်ဓာတ်များကို ခဏလေး အတွင်းမှာပင် ဝါးမျို သွားတော့သည်။

ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ရေပိုက်လေးကို ဒီအတိုင်း ချထားခဲ့ကာ တိုက်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့မိသော သူမ ခြေလှမ်းတို့တွင် အားအင်များ ယုတ်လျော့ကာ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်း နေခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရင်မှာ လေးပိနေအောင် ပိုက်ပြီး ပြန်ဝင်လာ ခဲ့ရသလို သူမ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါး သွက်လက် ခြင်း အလျှင်းမရှိခဲ့။

ဘုတ်ဘုတ်ကို ပန်းပင် ရေဆက် လောင်းခိုင်းခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ

အခန်းလေး ဆီသို့ ပြန်တက် လာခဲ့သည့်တိုင် သူမရဲ့ စိတ်အစဉ် အေးဆေး ငြိမ်သက်နေခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

"မေစစ်မှန် ရှင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သတိထားစမ်း မေ စစ်မှန်၊ ဒါဟာ ထူးဆန်းမှု တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလောက်လေးနဲ့ ရှင် အခုလို ဖြစ်နေတာ တန်သလားဟင်၊ သူဟာ ရှင် အခုလို တွေဝေ နေ ရအောင် အစွမ်းထက်တဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ရှင် ရရှိ ပိုင်ဆိုင် ထားတဲ့ ဘဝနဲ့ သူ ရရှိထားတဲ့ ဘဝပေး အခြေအနေက မိုးနဲ့မြေကြီး လောက်ကို ကွာဝေးတာ၊ ရှင် စိတ်ကူးတွေ ရူးသွပ် မသွားသင့်ဘူး မေစစ် မှန်၊ လက်တွေ့ကို ယုံကြည်ပြီး ရှင့်ရဲ့ ရင်ခုန်ခြင်း တွေကို ရပ်တန်းက ရပ် လိုက်တော့ မေစစ်မှန်"

သူမ...

နှုတ်ကနေ တဖွဖွ ရေရွတ်ရင်း သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား ချင်နေသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ် နေမိသည်။

သူညို့မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကို ပြန်မမြင်ယောင် မိအောင် ကြိုးစားကာ မေ့ဖျောက် နေမိ၏။

သို့သော်...

သူမ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ထို စူးနက်သော မျက်ဝန်းအကြည့် ပိုင်ရှင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံ တွေ့ချင်သော သူမရဲ့ မသိစိတ်ရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့် အခန်းလေးထဲတွင် ရှိ နေရခြင်းကို မနှစ်သက် လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရ တော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့...

မသိစိတ်ရဲ့ ဆွဲခေါ်မှု နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် သူမ လိုက်ပါခဲ့

ရတော့သည်။ ဝရန်တာလေး ဘက်ဆီသို့ ထွက်ကာ တစ်ဖက် ခြံကြီးဘက် ဆီသို့ မသိမသာကလေး လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။

ညှို့မျက်ဝန်း ပိုင်ရှင်ရယ်...

ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်။

ရှင်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံချင်နေမိတဲ့ ကျွန်မ စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှ မ တားဆီးနိုင် လောက်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေရတယ် ညှို့မျက်ဝန်း ပိုင်ရှင်ရယ်။ ဝရန်တာလေးတွင် မတ်တတ်လေး ရပ်ပြီး တစ်ဖက် ခြံကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း သူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့လို တွေ့ငြား တိတ်တဆိတ်လေး တောင့်တနေမိတော့၏။

"မင်းဆတ်"

"ပြော"

"ဟိုမှာကြည့်စမ်း"

အိပ်ခန်းအတွင်း ပြတင်းပေါက် ပေါင်များကို ဆေးသုတ်နေရင်းမှ သူငယ်ချင်း ဇော်ထိုက်က အပြင်ဘက် ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြ၏။

သူ

ပြတင်းပေါက် နားဆီ ချဉ်းကပ်ကာ လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။

ဟင်...

စောစောက ကောင်မလေးပဲ။

စောစောက ခြံကြီးထဲတွင် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော ကောင်မလေးက အခုတော့ တိုက်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ် ဝရန်တာလေးတွင် ရပ်နေ၏။ ပင်ပန်းနွမ်းလျ နေဟန်လေးနှင့် ရှိနေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး မင်းဆတ်ခ တစ်ယောက် သက်ပြင်းမော ကလေးကိုသာ ကျိတ်ချ

လိုက် မိသည်။

သူမလေးကို ကြည့်ရတာ အိမ်အလုပ်တွေ တစ်နေ့ကုန် လုပ်နေရလို့လားမသိ အိမ်ရှင်တွေ အလစ်တွင် ဝရန်တာလေးဘက် ထွက်ကာ ခိုးနားနေဟန် ရှိသည်။ သူမ ပုံစံလေး ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု မြင်သွားမှာလည်း စိုးရွံ့ နေဟန်လေး ဖြစ်နေ၏။

"မင်းဆတ်"

"ဟင်..."

"လှတယ်နော်"

"....."

သူ မဖြေမိ။

လှတယ် ဆိုတာထက် သူမရဲ့ အသွင်လေးက ကြည်လင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတာလေ။ စောစောကတည်းက ခြံကြီးထဲ ထွက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ လှမ်းမြင် ပြီးသားပါ။ ကောင်မလေး နဲ့အတူ မတိမ်းမယိမ်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ နောက်ကနေ လိုက်ထွက်လာပြီး နှစ်ယောက်သား ပန်းပင် ရေလောင်းဖို့ ပိုက်အခွေကြီးကို ဖြန့်နေကြ၏။

ဂါဝန်လက်ပြတ် ကားကားကြီးနှင့် ရေပိုက်တွေ လိုက်ဆွဲကာ ဖြောင့်နေသော ကိုးရိုးကားရား အသွင်လေးကို ငေးကြည့်ကာ သူ နှုတ်ခမ်း နီထွေးထွေးကြီးတွေက ပြီးသွားရ၏။

အပေါ်ထပ် အခန်းပြတင်းမှ တစ်ဖက် ခြံကျယ်ကြီးထဲ လှမ်းကြည့် နေမိတာကြောင့်လည်း တစ်ဖက် ခြံကြီးထဲတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို သူမြင်တွေ့ နေရသည်။ ခြံကြီးထဲ သွက်လက်စွာ ထွက်လာပြီး အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အားမာန် အပြည့်နဲ့

တက်ကြွနေတဲ့ သူမကို ကြည့်ပြီး သူ လေးစား နေမိသည်။

ဂါဝန်နွမ်း ဟောင်းဟောင်းလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပေမဲ့ မြင့်မား သွယ်လျ သော ခန္ဓာကိုယ် ဝါနု ဝင်းစိုနေသော အသားအရေနှင့် လှပလန်းဆန်း နေ သော သူမလေးရဲ့ အသွင် လှလှလေးကို ကြည့်ပြီး သူတစ်ပါးအိမ်တွင် အိမ် အကူလေး ဖြစ်နေရသော ဘဝပေး အခြေအနေလေးကို တွေးကာ စိတ်မ ကောင်းပင် ဖြစ်နေမိသည်။ နတ်မိမယ်လေး တစ်ပါးလို အလှသွေး ကြွယ်ဝါ လျက် ရရှိသော ဘဝပေး ကံကြမ္မာ ကတော့ အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်ခြင်း မ ရှိစွာ ဆိုးဝါးလွန်း လှပါ၏။ သူတစ်ပါး အိမ်အကူအဖြစ် ရှိနေရသော သူမ လေးကို ကြည့်ပြီး စာနာ သနားနေမိသည်။

မင်းဆတ်ခ တစ်ယောက်

သူမလေးကို အပေါ်စီးကနေ အလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင် လောက်အောင်ပင် ငေးမော ကြည့်နေမိ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက် ရင်းနှီးခြင်း တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့သော သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ထိုမိန်းမချောလေးကို စိတ် ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေမိခြင်းမှာ ယုံပင် မယုံချင် စရာပါ။

မင်းဆတ်ခ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

သူမလေးကို ခြံထဲတွင် အလုပ် လုပ်နေကြသော သူ့အလုပ်သမား ကောင် လေးများ စနောက် နေခြင်းကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင် လောက်အောင်ပင် ဒေါသတွေ ဆူဝေနေရသည်။ တကယ့်ကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ကောင် တွေပဲ။ တစ်ဖက်က မိန်းမချောလေး အနေခက် သွားအောင်အထိ စနောက် လှောင်ပြောင် အော်ဟစ်နေကြ၏။

သူ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက် တော့တာမို့ ဒေါသတကြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းကာ ပိတ်ဟောက်ပစ် ခဲ့သည်။ သူ့အသံ ကြားသွားလို့လားမသိ ကောင်မလေးရဲ့ လှပဖူးစင်းတဲ့ မျက်နှာလေးက လှည့်စောင်းကာ ကြည့်လာ၏။

သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမအတွက် ကယ်တင်ရှင် တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်ဟု တွေးလိုက်မိပုံ ရ၏။ စိတ်လုံခြုံ သွားသလို ကျေနပ်သွားတဲ့ သူမ မျက်နှာလေးက ဝင်းပ ကြည်လင်လို့ နေ၏။

သူမလေးကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာကနေ ချာခနဲနေအောင် လှ ည့်ထွက် လာခဲ့ရပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်အာရုံထဲတွင်တော့ သူမလေးရဲ့ ရိုးသား ဖြူစင်လွန်းသော မျက်နက်ဝန်း အကြည့် စူးစူးလေး တွေက ပယ်ဖျက် မ ရအောင်ပင် တွယ်ငြိ ပါလာခဲ့တော့သည်။

"မင်းဆတ်"

"ပြောလေ ဇော်ထိုက်"

"ကောင်မလေးက အိမ်ဖော် ဖြစ်မဲ့သာ ဖြစ်တာ မထင်ရဘူးနော် မင်း ဆတ်၊ အသားအရေက ဝင်းအိပြီး မျက်နှာလေးကလည်း မှန်ညက်နေ အောင်ကို လှတာကွာ"

"အင်း..."

သူခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာပင် ညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့်လေးတွေက တစ်မျိုးပဲ မင်းဆတ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေသလိုပဲ"

အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဒီဘက်ခြံသို့ မသိမသာကလေး ရောက်လာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုခုကို ရှာဖွေ နေသလိုပင်။

"မင်းဆတ်"

"ဘာလဲကွာ"

"မင်းကိုများ ရှာနေတာလား မသိဘူး"

"ဟာကွာ... မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဒါဆို ငါတို့ခြံဘက်ကို မသိမသာလေး လှမ်းလှမ်းပြီး ခိုးကြည့်တာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲ ဇော်ထိုက်ရ၊ ဒီဘက် ခြံကြီးကို ပြုပြင်နေလို့ စပ် စုပြီး ကြည့်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရှင်တွေအလစ် ခိုးနားပြီး စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ"

သူ့ရဲ့အဖြေက အတော်လေး ဆီလျော်ဟန် ရှိ၏။ ဇော်ထိုက်တစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေသည်။

"ဟော... ကောင်မလေး အထဲ ပြန်သွားပြီ"

ဟင်...

သူ ငေးမော ကြည့်နေစဉ် ကောင်မလေးက ဝရန်တာလေးကနေ ခွာပြီး တိုက်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင် သွား၏။

သူ့ရင်ထဲ လှစ်ခနဲ ဟာတက်သွားရသည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

သူမ အရိပ်လေး ပျောက်ကွယ် သွားလျှင်ပဲ သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု နုတ်ယူ ခံလိုက်ရသလို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ကာ ကျန်နေရစ် ခဲ့ရသည်။

အဲဒီ...

ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကိုပဲ မင်းဆတ်ခ အံ့သြ နေမိတာပါ။

ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဆုံတွေ့တော့မှပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှု အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေရသည်။

"မင်းဆတ်"

"ဟင်..."

"ငမ်းတာလေးလည်း နည်းနည်း လျှော့ပါဦးကွာ၊ ဟိုကဖြင့် တိုက်ထဲ တောင် ပြန်ဝင်သွားပြီ"

"ဟာကွာ မင်းကလည်း..."

"ဘာ... မင်းကလည်း ဒီတစ်ယောက်နဲ့ကျမှ မင်းအချိုးတွေ တစ်မျိုး ပြောင်းနေတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ မင်း ဘယ်တုန်းကများ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ဖူးလို့လဲ မင်းဆတ်ရဲ့"

ဇော်ထိုက် ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာမို့ မင်းဆတ်ခ တစ်ယောက် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပြုံးစိစိလေး လုပ်ကာ ငြိမ်သက် နေလိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

ပြတင်းပေါက် လေးဆီမှ ခွာကာ အလုပ်ကို ဆက်လုပ် နေလိုက်၏။

"မင်းဆတ်"

"ဘာလဲ"

"မင်း ကြွေသွားပြီ မဟုတ်လား"

"ဘာကိုလဲ"

"ဟိုဘက်ခြံထဲက အလုပ်သမား ကောင်မလေးကိုလေ"

"အင်း..."

"အဟွန်း ဟွန်း... မဆိုးဘူး မင်းဝန်ခံသားပဲ"

"ငါမှ မညာတတ်တာဘဲ ဇော်ထိုက်"

"ဟုတ်ပါပြီ... ဒါနဲ့မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ မင်းဆတ်"

"ဘာကိုလဲ"

"ဟ... ကောင်မလေးနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ကိုလေ"

"မသိဘူး"

"ကောင်းကွာ"

မင်းဆတ်ခရဲ့ တုံးတိတိ အဖြေစကားကြောင့် ဇော်ထိုက်တစ်ယောက် သူ့
နဖူးကို သူဖြန်းခနဲ ရိုက်ကာ တဟားဟားပင် အော်ရယ်နေ၏။

"တကယ့်ကောင်ပဲကွာ ဟားဟား..."

ဇော်ထိုက်ရဲ့ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး မင်းဆတ်ခလည်း ရှက်စနိုးနှင့်ပင် လိုက်
ရယ် နေမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော...

ထိုနေ့က သူ့ရင်တွေ အတော်ကလေး ခုန်လှုပ် နေခဲ့တာတော့
အသေအချာပဲ ဖြစ်တော့သည်။
